

„Съдът през моите очи“
/Есе/

„Добрите хора не се нуждаят от закони, за да се държат правилно, а лошите винаги ще намерят как да ги заобиколят.“ Платон
Съдът това е вечната борба между Доброто и Злото във времето, пространството и вселената на кръговрата. Везната на Темида на всеки съд, трябва да бъде безпристрастна и да следва законите приети в държавата. Всеки човек има различни възприятия и представи за това кое е добро и кое лошо, много често границата между тях е неясна, тогава едно добро дело може да бъде и злонамерено, това е функцията на съдът. Има ли най-добър човек, човек, който никога да не е извършил нещо нередно, човек, който никога да не е наранил някого и кой всъщност можем да наречем наистина добър?

Доброто и злото у човека са една неразделна двойка, те са като деня и нощта в денонощието. Понякога едното надделява над другото, но винаги съществуват и двете. Искане ни се да скрием едната страна, но рано или късно тя се показва.

Кой човек наричаме добър? Този, който се държи с нас добре, помага ни, подкрепя ни и винаги е насреща, когато го помолим за нещо. Но дали се държи по същия начин с всички хора или само с тези, които са му приятели, дали не е отказал молба на непознат и дали не е говорил за някого нещо лошо?! Тези неща май го правят малко лош, а?

Ако се замислим по-задълбочено ще установим, как всеки от нас е изрекъл стотици дори и малки невинни лъжи, как е коментирал новата чанта на съученика си и как се е направил на важен пред някого. Това са все неща провокирани от злото у човека, от неговата тъмна страна, която може да не се появява често, но това не означава, че не съществува. Тя стои там вътре в човека и чака да ѝ дойде реда.

Аналогично е и с този, когото наричаме лош. Той може да се държи гадно и враждебно с нас, без да му пука и без да се съобразява с мнението ни. Но пред близките и приятелите си е коренно различен. Това обяснява и факта, че понякога родителите много се изненадват, като чуват, че детето им прави бели и се бие със съучениците си. Някъде вътре в него, пък се крие добрата, светлата страна на неговата същност.

Странно е че пред различните хора сме различни и че едната страна заема по-голямо пространство в нашите действия. Не може ли да

отключваме и двете по-малко пред всички, без значение дали са ни близки или не. Така няма да са на лице последствията от прекалената доброта – възползване от нея и прекаленото зло – превръщане в безчувствен човек.

Според мен можем, но първо сами за себе си трябва да изясним къде са границите на доброто и злото. Кога трябва да кажем „НЕ” дори и на приятел и кога трябва да помогнем. Това, разбира се, никак не е лесно, но всеки, който иска, може да го постигне.

А причините за показване на едната страна повече от другата може да са много. Аз ще дам няколко примера. За прекалена проява на доброта: добро държане на родителите към децата си и съответно добро възпитание или подражаване на някой, който ни е впечатлил със своята доброта и великодушие. За прекалена проява на лошата страна: прекален натиск от страна на родителите върху децата и желанието им да станат това, в което те самите не са успели да се превърнат.

Но независимо дали показваме повече светлата или тъмната си страна, те винаги са едно цяло у човека. Няма да има добро, ако няма зло и обратно, както няма да има бяло, ако няма черно. Те са в единство и вървят ръка за ръка, може би борейки се като брат и сестра. Всеки е постъпвал несправедливо спрямо някого, понякога дори една постъпка за един е лоша, а за друг добра. Но няма как, това е човекът, добър и лош едновременно.

Според мен законите, които се прилагат в даден съд зависят от това колко е развита ценностната система на гражданите в дадена държава, добродетелите, които притежава всеки гражданин.

Изготвил:

Елена Мариянова Асенова 9Б клас, ПТГ „Васил Левски“ Видин